

KAMOŠ

Jeseň 2015/2016

Jeseň

Jeseň je školy čas
žiaci sú v triede zas.
Svetlé i tmavé stránky má jeseň,
Tak počúvajte moju báseň.

Lístie sa už červená,
To vždy niečo znamená.
Gaštany robia puky – puk
A panáčikovia zas kuky – kuk.

Jeseň žezlo v ruke má
A už ho aj nachystá.
V druhej ruke paletu.
„Žltá, červená!“ – „Tu sme, tu!“

Zrazu niečo zasmeye sa,
Otočím sa – jaj, div nevyplačem sa!
Tekvica tam smeje sa.
Vedľa baba. A či duch?!

Utekajme!
Všade smiech a JUCH!

Nám dážd', vietor neublížia,
Znamená to – Vianoce sa blížia.
Preto ihneď pozor daj
A dospelých poslúchaj!

Barbora Janošková, V. C

Na úvod

Jeseň, tak ako hovorí básnička od Vašej spolužiačky z V. C, je naozaj obdobím, ktoré žiaci až tak radi nemajú (no nemyslite si, učitelia ho tiež nezbožňujú!). Vracajú sa do školy, začínajú starosti, učenie ...

No neviem, či toto je práve ten dôvod, prečo by sme sa mali na pani jeseň nahnevať. Veď škola je okrem leta vlastne celý rok!

A tak sa prestaňte všetci mračiť a mrmlať a pozrite sa okolo seba! Sú tu Vaši kamaráti, ktorých ste možno nevideli počas celých prázdnin. Stretnete možno nových ľudí, na hodinách „vycestujete“ do krajín, v ktorých ste nikdy neboli, aj bez stroja času sa posuniete o niekoľko storočí dozadu. Pri čítaní príbehov sa stanete odvážnymi hrdinami, na fyzike Vás, možno, nadnesie Archimedov zákon ... A jablko, ak Vám padne na hlavu (vraj spadlo i Newtonovi, a tak vymyslel zákon o gravitácii), nech je to najkrajšie a najsladšie, ktoré máte v záhrade.

A tie prestávky!

No, nie je to fajn? Aspoň trošku?!

Nuž a aspoň trochu Vám chceme spríjemniť jesenné, často zamračené a chladnejšie dni i my, členovia krúžku Aká si, slovenčina? .

A ideme sa chváliť!

Bohatá nádielka ocenení

v VII.ročníku súťaže vo výtvarnej a literárnej oblasti Čítačka s písáčkou 2015, usporiadanej Hornozemplínskou knižnicou vo Vranove nad Topľou, dňa 16.10.2015.

Žiaci našej školy dosiahli vynikajúce výsledky. Ocenených bolo 18 žiakov. (označenie tried a ročníkov bolo aktuálne pre šk. r. 2014/2015).

Vo výtvarnej súťaži si ocenenie odniesla **Soňa Melegová III.A** I.miesto za štylizáciu farebných kompozícií.

1. miesto v literárnej tvorbe patrilo **Lucii Melníkovej IX.A**

1.miesto v kategórii esejí patrí **Soni Kolcunovej VIII.A**

1. miestov prednese, v kultivovanom prejave získala **Soňa Kolcunová VIII.A**

Próza:

1. miesto **Nikolas Lukčo III.A**

1.miesto **Adam Záhorák IV.A**

1.miesto **Tomáš Bančanský VI.B**

1.miesto **Alexandra Harviľáková VII.C**

1.miesto **Šimon Zubko VII.A**

2.miesto **Viktória Gešperová VI.B**

2. miesto **Klára Bobiková VII.A**

2. miesto **Timotej Chmeľ**

3.miesto **Alexandra Závadská III.A**

3. miesto **Bianka Iľková VI.B**

3.miesto **Ivana Nemčíková VII.C**

Poézia:

1. miesto **Natália Pawlak VII.C**

2. miesto **Klaudia Brosová VII.C**

2. miesto **Laura Tabaková VII.A**

3. miesto **Juraj Mikloš VII.A**

3. miesto **Alexandra Harviľáková VII.C** Spracovala: p. uč. T. Timočková

Srdečne blahoželáme.

A teraz dajme slovo niektorým úspešným autorom

Bodka mala pravdu

Bola raz jedna kniha. V tej knižke v riadkoch, zaradom ležali písmenká. A tie si vždy uťahovali z bodky. Vraj, že je malá, tučná a nezaujímavá. Hlavne Y sa vyťahoval, aký je tvrdý a široké ä sa iba rozťahovalo. Raz Y zobral bodku, a keďže bola guľatá, začal ju hádzať do steny knihy.

-Au!- povedala bodka. –Nezačínaj zas, ty, jeden Y!- Čo si to dovoľuješ? Predsa nechceš okúsiť moju tvrdosť?!- a udrel bodku po hlave. –Chod' preč bodka!- hnevali sa písmenká. – Dobre! Odídem. Veď vy ešte uvidíte, budete ľutovať, že ste ma vyhnali!- odpovedala urazená ale aj smutná bodka. Otvorila knihu a stratila sa vonku. Bodka však mala pravdu. Neskôr..... sa písmenká začali hádať o ich poradie, lebo nevedeli, kde majú stáť. –Aká škoda, že tu nie je bodka.- sťažuje si A. –To nie je pravda!- okríkol ho Y. –Ty si ju stále urážal, tak ty ju aj nájdeš!- prikázali písmenka.

No bodka sa uplatnila v inej knihe. Bolo jej tam dobre. Nikto ju neurážal, naopak považovali ju za dôležitú. Niektorí zaklopali..... Bodka otvorila a zarazila sa. Pred dverami stál Y a žiadal ju o odpustenie. Bodka sa vrátila a všetci sa k nej správali úctivo.

Šimon Zubko, VII. A

Kapustová babka

Bol piatok, chladný novembrový večer a Matej sedel ako zvyčajne na zadnom sedadle auta svojich rodičov. Opäť ho viezli na noc do príšerného babkinho domu . „Všetci starí ľudia sú takí, " povedal Matej . „Nehovor tak o babke , "potichu sa ozval otec s bruchom prilepeným na Volant malého červeného autíčka. „Neznášam ,keď u nej musím byť! " protestoval Matej . „Nefunguje jej telka , stále by len hrala scrabble a smrdí ako kapusta." Matej mal podozrenie, že keby u nich doma vypukol požiar a mama by mala na výber, či zachráni ligotavú zlatú tanečnú topánku Flavio Star alebo vlastné dieťa, pravdepodobne by sa rozhodla pre topánk. Mama s otcom šli na priamy prenos Let´s Dance , no a Matej musel zostať s babkou. Mama sa vždy líčila v aute a preto sa často stávalo, že keď niekam prišla, vyzerala ako klaun.

Matej bol jediný vnuk a pokiaľ vedel, okrem neho babku nik nenavštevoval. Matejov otec bol pracovník bezpečnostnej služby v miestnom supermarkete. Matejov otec bol síce príliš tučný na to, aby za zlodejm utekal, ale zato im vedel telom zahatať únikovú cestu.

Dvere sa zabuchli a motor nabral na otáčkach.

Babka otvorila skôr, ako stihol zazvoniť. Mateja ovalil strašný zápach kapusty. Bolo to ako obrovská facka smradu. Vyzerala akotypická a neobyčajná babka: biele vlasy, načúvací strojček, kvietkované šaty, babkovské papuče, hnedé hrubé pančuchy aj keď vonku bolo 32 stupňov, vo vrecku balíček mentoliek, hrubé okuliare, protéza, chlpy nabrade, svetlofialový sveter a v rukáve zastrčená použitá vreckovka.

„Maminka a ocinko nejdú ďalej ?" vyzvedala trochu zhrozene. Tak teda pod', rozložila som scrabble, pripravila som ti čaj a tvoju obľúbenú kapustovú polievku . "

Onedlho sedeli babka a vnuk oproti sebe v hrobovom tichu za jedálenským stolom . Ako každý piatok. Keď rodičia nepozerali Let ´s Dance , išli na večeru alebo do kina. V piatok mali vždy „rande“ a odkedy sa Matej pamätá , vždy ho nechávali u babky. V babkinom dome bolo počuť len tikot hodín na rímse kozuba , cinganie kovových lyžíc o porcelánové taniere a občas pískanie pokazeného babkinho načúvacieho strojčka.

Bolo to zariadenie , ktoré zjavne nebolo určené na to , aby pomáhalo babke prekonať hluchotu , ale aby ju spôsobilo iným. „Pečiem tvoje obľúbené kapustníky. “ Pomaly sa postavila a pobrala sa do kuchyne. Pri každom kroku jej zvesený zadok vypustil vzduchovú bublinku. Znelo to, ako keď kváka kačica. Buď si to nevedomovala , alebo vedela veľmi dobre predstierať , že o tom nevie. Matej ju pozoroval a potom sa potichu odblížil na opačný koniec izby. Nebolo to jednoduché , pretože všade sa povalovali kopy kníh. Matejova babka knihy zbožňovala a vždy mala nejakú rozčítanú.

Alexandra Harviľáková, VII. C

Oranžová Halloweenska včela

Bola raz jedna normálna včela ; ako všetky.

Raz lietala nad tekvicovou farmou. Tam vyrezávali tekvicové strašidlá - čo nevidieť bude Halloween. Keď tu zrazu začal fúkať silný vietor a milá včielka spadla do vyrezanej tekvice. No jasné, zlepili sa jej krídelká! Začala sa, milá včielka, v tekvici obzerat'. Keď tu zrazu zacítila farbu. Farmár totiž tekvicu natrel.

Včielka sa zúfalo pokúšala dostať von, až sa jej to po veľkej námahe nakoniec podarilo.

Začala hľadať nejaký strom s úľom. Keď ho našla, išla si doň ľahnúť. Ráno, keď vstala, priletela k rieke, aby sa po namáhavom dni a dlhej noci umyla a napila vody. A uvidela svoj obraz v čistej vode. Až sa zľakla! Už nebola žltá s čiernymi pásikmi, ale oranžová s čiernymi pásikmi.

Keď ju videli ostatné včely, hneď jej dali nové meno - Halloweenska včielka.

Tak plynuli dni a naša malá halloweenskavčielka lietala po lúke, po lese a zmierila sa s tým , že už navždy bude oranžová.

No čo sa stalo jedného daždivého dňa?! Včielka vyletela z úľa. Spadla na ňu kvapka , ktorá jej zmočila krídelká . Teraz, pre zmenu mokrá včielka, sadla si do trávy neďaleko potôčika a vyčkávala na slniečko, aby sa usušila. Teplé lúče jej pohladkali chrbátik i krídelká.

Včielka podišla opatrne k potoku. V čirej vode to zbadala - opäť bola žlto-čierna.

Od radosti vyletela nad les, preletela ponad lúku a zosadla na kvet pri ostatných včielkach.

A opäť to bola naša veselá včielka.

Viktória Gešperová 6.B

O múdrej ovečke

Bola raz jedna ovečka so svojim stádom na paši. Viedol ich starý bača a strážil múdry psík Dunčo.

Ako tak ovečka so sklonenou hlavou spásala na lúke trávičku, zrazu uvidela niečo, čo doposiaľ nikdy nevidela. Bola to taká krása, že sa jej až srdiečko zastavilo, ale len na chvíľočku, lebo to by bol veľmi krátky príbeh.

Tá nevýslovná krása nebola lúka posiatá kvetmi, veď kvety sú pre ovečky len obyčajné jedlo. Bola to kniha ! Krásny farebný šlabikár, ktorý ležal na lúke a vetrík si v ňom listoval.

„Čo je to?“ spýtala sa ovečka vetra.

„To je kniha“ odpovedal vietor „občas ich deti zabudnú na lúke; a majú aj časopisy, tie sú také krásne a mám ich tak rád, že im sem-tam nejaký uchmatnem rovno z rúk a rýchlo si ich prelistujem, kým ma deti dobehnú“ usmial sa šibalsky vietor.

„A načo je kniha?“ bola ovečka zvedavá ešte viac.

„Z kníh sa deti v škole učia“ povedal múdro vietor.

„Aj ja si zaletím sem- tam do školy, cez otvorené okno. Tam ti je prekrááásne. Plno deti, plno kníh aj pekná pani učiteľka,“ rozchichotal sa vietor.

„Aj ja chcem ísť do školy!“ zakričala ovečka „do našej – zvieracej.“

„Ty nemôžeš ísť do školy,“ smial sa vietor „tam chodia iba múdre sovy, prefikané líšky a bystré psíky. Ale tebe by sa tam smiali, že si hlúpa ovca - ovce do školy nepatria. Už to skúšala jedna t'ava, ale stále sa jej posmievali, že je hlúpa t'ava hrbatá, tak zo školy ušla.“

„Nie, to nie je pravda! Nie som hlúpa ovca,“ dupla si ovečka kopýtkom. Všetky ovečky na paši viem spočítat'. Videla som, ako to robí bača a naučila som sa to veľmi rýchlo. A naučím sa aj čítať, aj písať, vetrisko jeden nezbedný!“

„Tak dobre,“ smial sa vietor, veď uvidíme. A s chichotom odšiel.

Hneď na druhý deň sa ovečka zapísala do školy. Keď ju riaditeľka, pani sova, uvidela, spadli jej okuliare na zobák a spl'asla krídlami.

„Ty, ovca, chceš chodiť do školy ?!“

„A prečo nie ?“ spýtala ovečka „Lebo som pre každého iba hlúpa ovca?! To nie je pravda!“ „No dobre,“ povedala pani sova „prijímam t'a do našej zvieracej školy.“

A tak začala ovečka chodiť do školy.

Spočiatku sa jej zvieratká posmievali - hlavne namyslené a prešibané líšky, ale bystré psíky sa s ovečkou skamarátili hneď. Veď sa poznali z paše.

Ovečka ale na posmech nedala, ba čo viac, učila sa usilovne a usilovnejšie ako ostatní.

Až prišiel deň vysvedčenia a ovečka dostala samé jednotky. Vysvedčenie jej odovzdala sama pani sova, riaditeľka školy a k tomu aj krásnu obrázkovú knihu.

Keď pyšná ovečka kráčala s vysvedčením domov k mamičke ovečke a ockovi baranovi, uchmatol jej ho neposedný vietor a s obdivom povedal:

„Krásne vysvedčenie! Naozaj si múdra ovečka. Ako sa ti to podarilo? Samé jednotky! Neveril som tomu.“

Ovečka sa usmiala a odvetila: „Neveril si tomu, lebo si nikdy nechodil do školy, len si ju tak preletel. Pod', vetrík, aj ty po prázdninách do školy, budem tam ja, aj všetky ovečky z lúky. Budeme sa spolu učiť, lebo škola patrí všetkým deťom, aj takým neposedným, ako si ty.“

„Dobre,“ smial sa vietor „a naučím sa fúkať lodiam do plachiet a roztáčať veterné mlyny a ešte mnoho užitočných vecí.“

Smial sa vietor a rozfúkal túto dobrú ovečkinu správu do všetkých kútov sveta, každému kto sa chce učiť.

Snehuliak a tučniačky

Jedného zimného dňa sa narodili 3 tučniačky. Jedno dievčatko a dvaja chlapci. Najstarší sa volal Kiki, lebo každé ráno kikiríkal ako kohút a jeho rodičia si už začínali myslieť, že si vymenili tučniaka s kohútom.

Dievčatko volali Ružička – Mašlička, lebo rada nosila ružové mašličky a najmladší sa volal Zbojko, lebo vystrájal a nikoho neposlúchal. Rodičia boli najšťastnejšími tučniakmi na svete!

Detúrence mali v škole skvelé výsledky a vedeli, čím chcú byť, keď vyrastú. Ružička - umelkyňou, Kiki chcel byť doktorom a Zbojko chcel byť boxérom.

Jedného rána sa rozhodli, že pôjdu na prechádzku. Cestou sa guľovali, kĺzali, naháňali až zrazu našli snehuliaka. Predstavil sa im ako Folať. No bol smutný. Kiki raz dva zbadal snehuliakovo nešťastie - nemal nos. A keďže každý správny snehuliak má ako nos peknú červenú mrkvu, tak sa naše tri tučniačky tú mrkvu vybrali hľadať. Zbojko vedel, kde ju môžu nájsť.

Tučniačky sa tešili, že môžu Folaťovi pomôcť. Prišli domov ku chladničke a chceli vziať mrkvu. No vtom, bum, dvierka z chladničky sa zavreli! Ružička zostala vonku a Folať s Kikim a Zbojkom v chladničke. Doma neboli rodičia a Ružička mala strach. Zháňala každú pomocnú ruku, avšak nikoho nenašla.

Už si začala myslieť, že z tej nešťastnej chladničky jej bratia a nový kamarát nikdy nevylezú. Ružička už mala slzičky na krajíčku a anio našim trom „zajatcom“ nebolo všetko jedno.

V tej chvíli šiel okolo nejaký tučniak. Hneď spoznal, že sa deje niečo zlé. Ružička mu vyrozprávala, do akej šlamastiky sa to jej súrodenci a kamarát dostali. Loko, lebo tak sa neznámy tučniak volal, nezaváhal ani na chvíľu. Napol všetky svaly a dvierka na chladničke otvoril. A práve včas! V chladničke sa už míňal vzduch.

Izba bola zrazu plná nových kamarátov.

A viet, čo je na tejto príhode najkrajšie? No predsa to, že aj keď je každý z nás niečím iný, predsa si vieme byť blízki. Stačí sa dívať srdiečkom. A to mali naše tri tučniačky naozaj veľmi dobré.

A teraz o inom ...

Boli sme na exkurzii v Martine

Dňa 7. októbra 2015 sa 44 žiakov 6., 7., a 8. ročníkov ZŠ Bernolákova ul. 1061 vo Vranove nad Topľou vydalo na cestu, ktorá mala viesť k našim národným dejateľom.

Vďaka predsedovi regionálnej pobočky Matice slovenskej vo Vranove nad Topľou p. Miroslavovi Gešperovi mali deti možnosť počas dvoch dní navštíviť Dom Jozefa Cígera Hronského v Martine a vypočuť si zaujímavé rozprávanie o jeho životných osudoch.

Nasledovala návšteva priestorov Matice slovenskej, kde sa žiaci podozvedali podrobnosti a zaujímavosti o dobe pôsobenia štúrovcov na Slovensku v 19. st. a o význame Matice slovenskej nielen pre minulosť Slovákov, ale i pre ich prítomnosť a pravdepodobne i pre slovenskú budúcnosť. Následne si prezreli busty našich významných osobností v záhrade Matice.

Na Národnom cintoríne v Martine vzdali poctu významným osobnostiam slovenského kultúrneho, politického i vedeckého života. Z pútavého rozprávania p. Milana Gondu o najvýznamnejších osobnostiach uložených k poslednému odpočinku na tomto cintoríne sa žiaci dozvedeli také informácie, ktoré v učebniciach nenájdu.

Nasledujúci deň, 8. október 2015 „cestovatelia“ strávili v Liptovskom Mikuláši, v akejsi kolíske spolku Tatrín a nášho národného jazyka. Navštívili faru M. M. Hodžu, kde spoznali vďaka prednáške spojenej s prezentáciou nielen život tohto štúrovca, ale i to, ako vyzerala spisovná slovenčina v jej začiatkoch, tak, ako ju „stvoril“ Ľudovít Štúr i to, ako sa postupne menila.

Na vojenskom cintoríne Nicovô žiaci vzdali úctu padlým hrdinom 2. svetovej vojny a v zaujímavom rozprávaní spoznali hrdinstvo a odvahu nielen vojakov, ale i „obyčajných“ Ľudí.

Nuž a z Liptovského Mikuláša sa žiaci s novými poznatkami a dojmami pobrali domov.

Táto cesta žiakom ukázala, že každý národ, i ten najmenší, má vo svojich storočiach skryté udalosti, osobnosti, na ktoré môže byť právom hrdý. A inak to nie je ani s našou malebnou krajinou.

Preto by sme sa aj touto cestou chceli poďakovať predsedovi regionálnej pobočky Matice slovenskej vo Vranove nad Topľou p. Miroslavovi Gešperovi, ktorý nám túto púť spoznávania sprostredkoval.

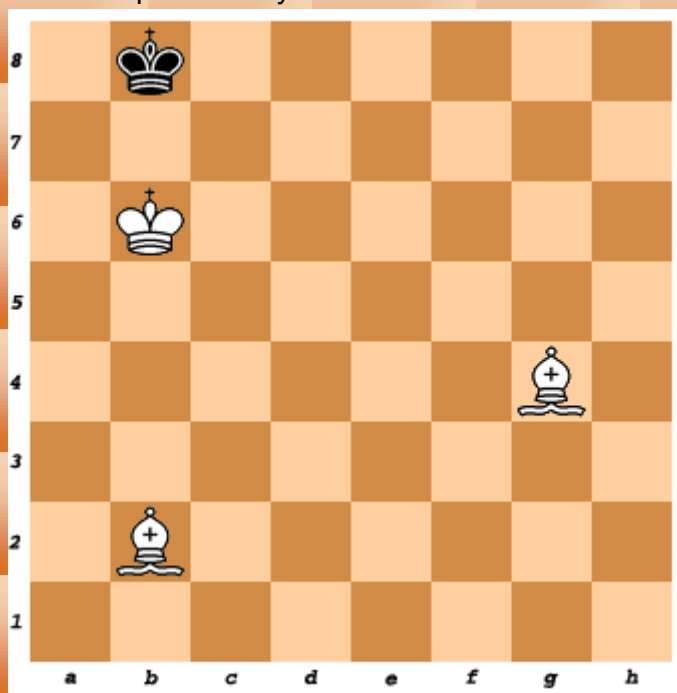
Spracovala: p. uč. Bibiána Diliková

Foto poskytli žiaci, ktorí sa zúčastnili exkurzie.

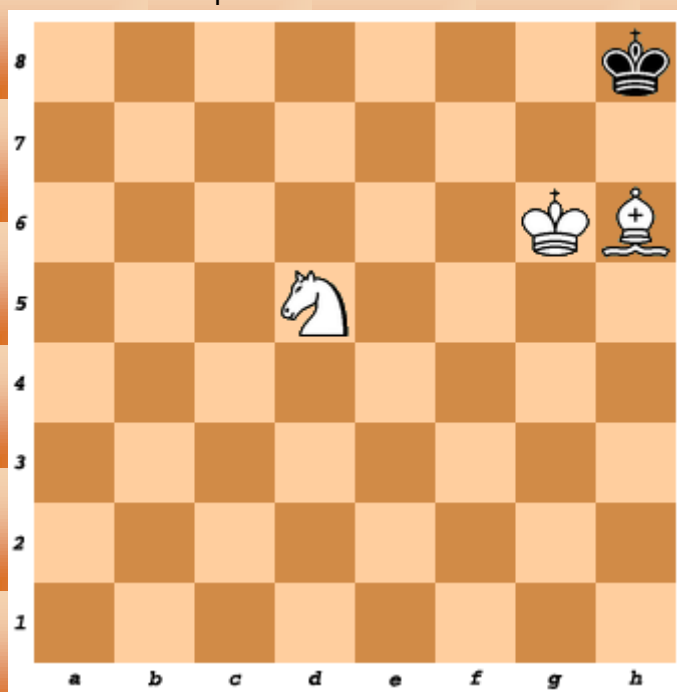

2. Biely na ťahu dá mat druhým ťahom. Pomôcka: Spolupráca dvoch strelcov prináša úspech všetkým.

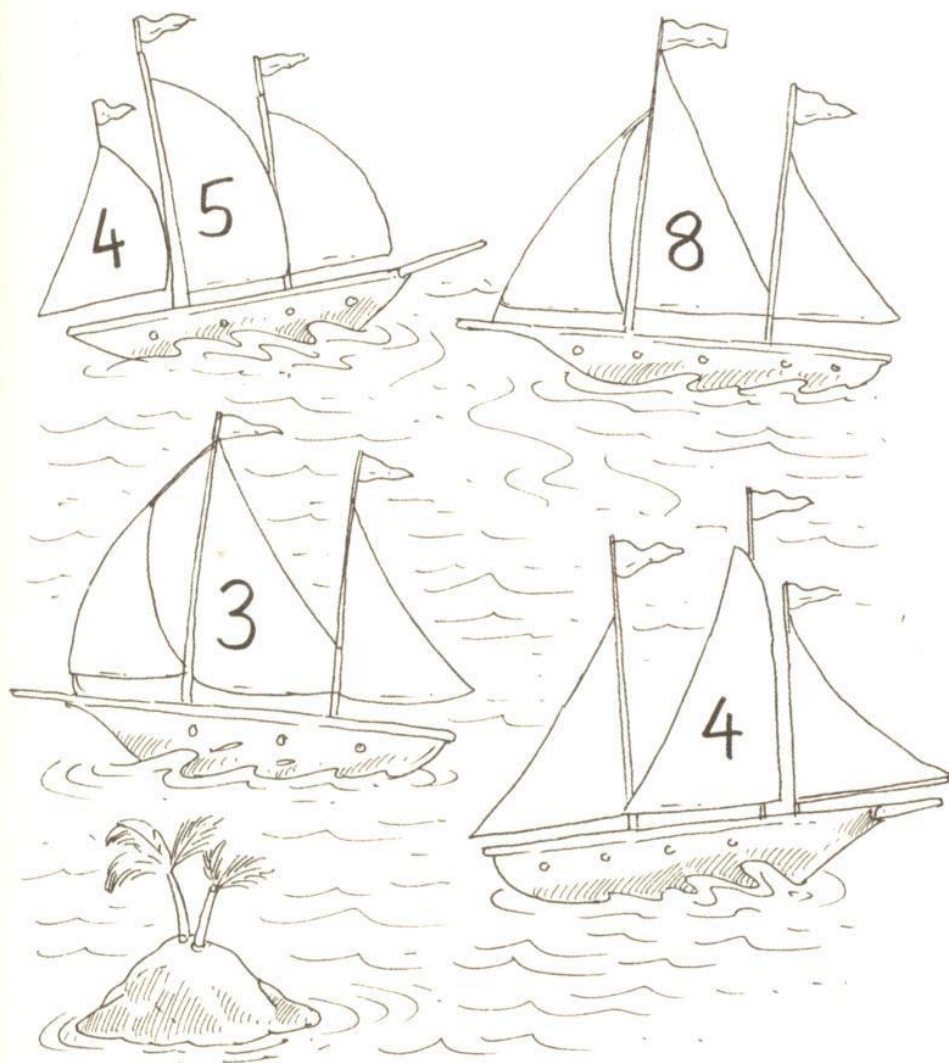

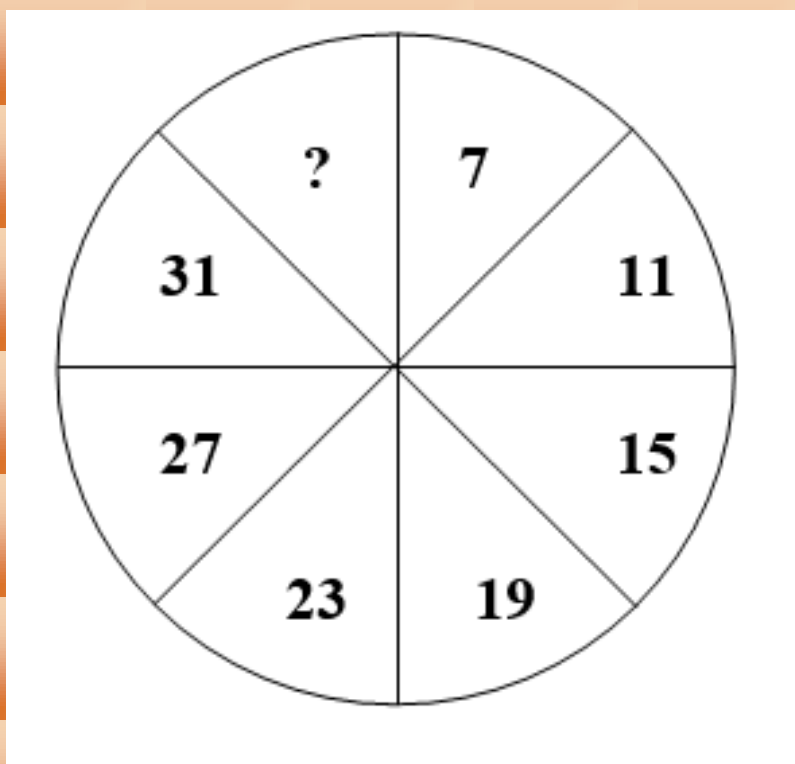
3. Biely na ťahu dá mat druhým ťahom. Pomôcka: Rôzne vlastnosti strelca a jazdca vedú k spoločnému cieľu.

Niečo pre začínajúcich „vedcov“ ...

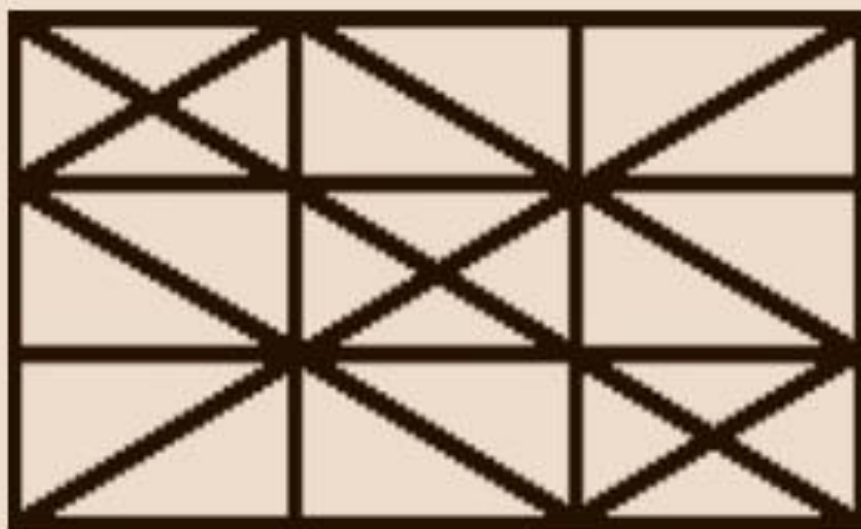
Na každú ľavú plachtu dopíš najbližšie predchádzajúce číslo a na každú pravú plachtu číslo nasledujúce po tom, ktoré je uprostred. Každé nižšie číslo vyfarbi červenou farbičkou, každé stredné číslo zelenou a každé vyššie číslo modrou farbičkou.

Doplň číslo

4. Kolko trojuholníkov je na obrázku?

Svojou troškou nám prispeli i naši kamaráti z I. stupňa

Ľala myška

Ľala myška bievibom,
strelala sa kam s jebom.

Kamvie, jebko, kam ?

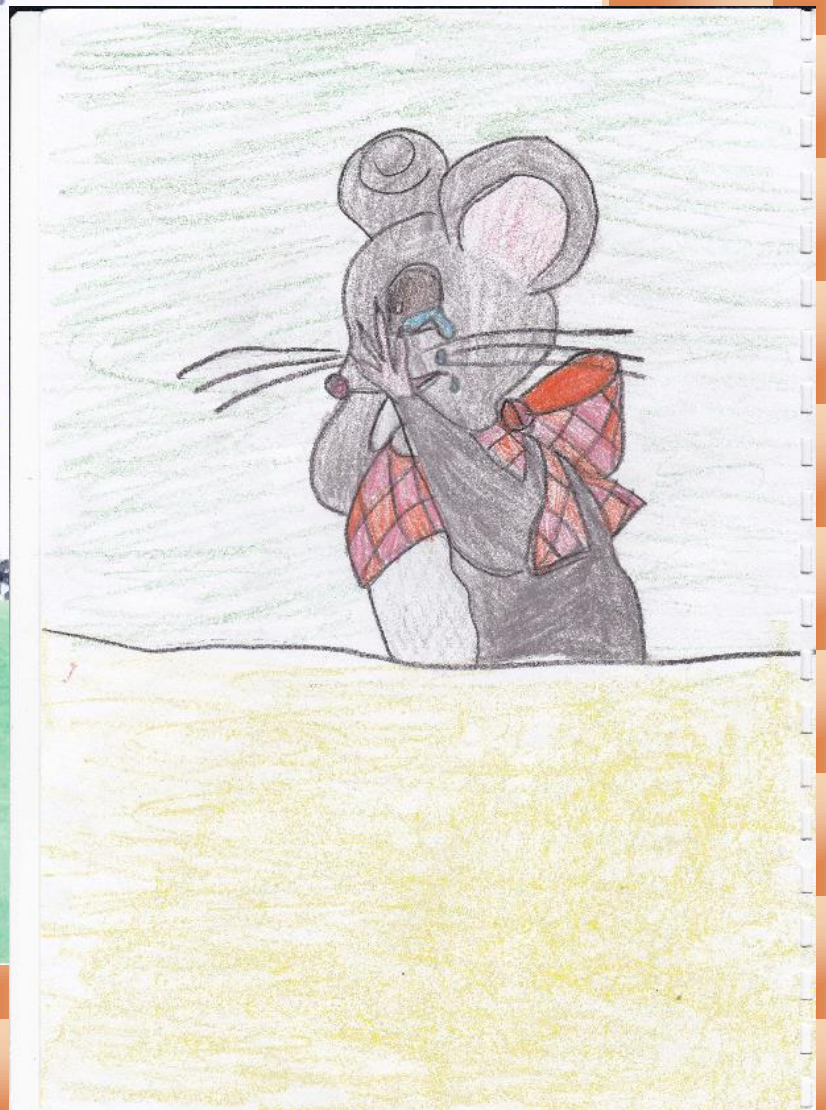
Tamvie, myška, kam !

A čo je kam ?

Reviem ani sám.

Ale podíme mvidíme
a ničomu neovíme
čo ho bolo kam.

Kto sa prida k nám ?

A na záver ...

Nastupujúci mesiac november sa začína tradičnou spomienkou na tých, ktorí už nie sú medzi nami – Sviatkom všetkých svätých a Pamiatkou zosnulých.

Sú to pamätné dni, ktoré nás aspoň na chvíľu robia trochu lepšími. No nezabudnime na jedno - dobro by nemalo byť podmieňované iba niektorými sviatkami. Dobro by sa malo stať každodennou súčasťou nášho života.

A preto sa zabávajme, smejme a – možno i trochu vystrašme - ale vždy, vždy! bud'me k sebe dobrí.

Preto Vám želáme príjemné prežitie jesenných prázdnin a nasledujúcich jesenných dní.

Členovia krúžku Aká si, slovenčina.